

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mráky ve věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalovanému: **prezident republiky**, Hrad, I. nádvoří 1, Praha 1, proti nezákonnému zásahu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, čj. 17 A 18/2024 - 5,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se obrátil na Městský soud v Praze a domáhal se ochrany proti nezákonnému zásahu. Tvrdil, že prezident republiky zasáhl do jeho veřejných subjektivních práv tím, že jmenoval Lucii Dolanskou Bányaiovou ústavní soudkyní. Prezident totiž stanovil, že ústavní soudce může být jmenován jen na základě návrhu jedné z vybraných institucí, a Lucie Dolanská Bányaiová takto navržena nebyla. Žalobce sám usiloval o jmenování do funkce ústavního soudce a nebyl jako kandidát zvažován, protože ho nenavrhla žádná z vybraných institucí.

[2] Městský soud žalobu odmítl. Žalobce se totiž domáhal přezkoumání aktů, které prezident vydal nikoli jako správní orgán, ale jako orgán ústavní; veškeré hmotněprávní podmínky pro jmenování ústavních soudců a funkcionářů vyplývají přímo z Ústavy a nejsou upraveny až podústavními předpisy. Ústavní akty nelze ve správním soudnictví přezkoumat.

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost. Uvedl v ní, že jeho žaloba neměla být odmítnuta, ale věcně projednána. Později doplnil, že ho prezident republiky nepřipustně diskriminoval ve faktickém výběrovém řízení na funkci soudce Ústavního soudu. Zatímco stěžovateli bylo znemožněno, aby se do výběrového řízení přihlásil sám – tedy nikoli jen prostřednictvím vybrané instituce – Lucii Dolanské Bányaiové

byla umožněna nezprostředkovaná účast ve výběrovém řízení. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost ještě doplní (do prosince 2024); dosud to však neučinil (a to ani v reakci na vyjádření prezidenta republiky ke stěžovatelovým dosavadním podáním).

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Správní soudy se nemohou zabývat vším. Jejich pravomoc vymezuje zákon – správní soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům tím, že přezkoumávají rozhodování, nečinnost a zásahy správních orgánů (§ 2 a § 4 odst. 1 s. ř. s.). Obrátí-li se někdo na správní soud ve věci, kterou takový soud nemá pravomoc řešit, neuspěje – soud se věci nemůže zabývat, a návrh proto odmítne kvůli neodstranitelnému nedostatku podmínek řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Odmítnout je třeba jak návrhy, které vůbec nesměřují vůči správnímu orgánu, tak i návrhy směřující proti subjektům, které sice někdy jako správní orgán vystupují, ale v dané věci tak nevystupovaly.

[6] Totéž NSS stěžovateli řekl už ve věci, v níž stěžovatel napadal jmenování jiných ústavních soudců (rozsudek ze dne 3. 9. 2024, čj. 9 As 247/2023 - 92). NSS tehdy stěžovateli vysvětlil, že prezident při jmenování soudců Ústavního soudu nevystupuje jako správní orgán. Podmínky jmenování ústavních soudců totiž určuje výhradně Ústava (v čl. 84 odst. 3), a prezident tak při jmenování jedná nikoli jako správní, ale jako ústavní orgán – uplatňuje pravomoc, která není upravena primárně zákonem, ale Ústavou. Ani nyní není důvod se od vyslovených závěrů odklonit. NSS proto stěžovatele odkazuje na jejich podrobnější odůvodnění v bodech 6 až 10 citovaného rozsudku a souhlasí s městským soudem – stěžovatelovu žalobu bylo třeba odmítnout.

[7] NSS proto nevyhověl stěžovatelově kasační stížnosti. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

[8] NSS nepřehlédl, že stěžovatel v průběhu kasačního řízení navrhl jeho přerušení do doby, než Ústavní soud rozhodne o stěžovatelově ústavní stížnosti proti usnesení o nepodjatosti Michaely Bejčkové. Ústavní stížnost byla pro nepřípustnost odmítnuta dne 23. 10. 2024 (usnesením sp. zn. Pl. ÚS 28/24). Stěžovatelův návrh na přerušení kasačního řízení tedy není – a ani nikdy nebyl – opodstatněný (ústavní stížnost proti usnesení o nepodjatosti soudce podat nelze).

[9] NSS nepřehlédl ani to, že stěžovatel vyjádřil nesouhlas s usnesením, kterým mu nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a kterým byl vyzván k doplacení poplatku za podání kasační stížnosti (stěžovatel totiž prve zaplatil jen část poplatku; proč tato částka nestačí, mu NSS vysvětlil už v jiné věci, v níž stěžovatel uplatnil stejnou argumentaci – viz usnesení ze dne 24. 4. 2024, čj. 4 As 33/2024 - 121). Návrh na osvobození od soudních poplatků sice lze podat opakovaně, soud o něm však rozhoduje jen tehdy, změnily-li se poměry účastníka řízení (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2007, čj. 7 As 69/2005 - 128). Stěžovatel svůj původní návrh na osvobození od soudních poplatků dostatečně neodůvodnil a osobní, výdělkové a majetkové poměry soudu nesdělil a nedoložil ani ve stanovené lhůtě (učinil to až téměř dva měsíce poté, co jej k tomu soud vyzval). Právě proto – protože svou nepříznivou finanční situaci nedoložil včas – jej NSS od soudních poplatků neosvobodil. Za těchto okolností není prostor zkoumat, zda se stěžovatelovy poměry změnily (své předchozí poměry totiž stěžovatel soudu nesdělil). Protože stěžovatel soudní poplatek

pokračování

ve správné (soudem požadované) výši nakonec zaplatil, nebyl důvod rozhodovat ani o jeho návrhu na nezastavení kasačního řízení pro nezaplacení soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu